

Մոսքովական զղեակն, եւ կրակոտ իրլանսարացւոյն խրճիթն: Հոս է եզիպ տացւոյն եւ Սիրիացւոյն պազարն, եւ բոկոտն Մահոնահիին վրանն: Հոս մզկիթներու մինարէներէն թուրքն ու պարսիկն յաղօթմա կը հրաւիրուի, եւ հոս Չինացին ու Ճափոնացին իրենց բազմաթիւ աստուածներէն զորս աստ բերած են կը պաշտեն: Հոս կը լսուի նաեւ արեւելեայց միօրինակ եւ ան փոփոխ երաժշտութիւնն, եւ Չինացւոյն դժոխալուր խոնտիւնն: Հոս կը տեսնուի ազգաց բարուց եւ զարգացման տարբերութիւններն: Ինչ որ սարսափ կ'ազդէ Եւրոպացւոյն կամ Ամերիկացւոյն՝ իբր երկնային մեղեդի կը հընչէ յունկա Չինացւոյն: Ինչ որ թմբիւ կը բերէ արեւմտեայց՝ կարծես ոգի կը ներշնչէ արեւելեայց եւ անոնց ոտքերն ի խաղ կը հանէ:

Կ. Մ. Մանավեան

Շարայարեղի

Ա. Ռ. Ա. Կ

ԿԱՂՆԵԾ ԵՒ ԿԱՂՆԵԱԿ

Պարտիգի մէջ երկնից կը պած՝
Կար կաղնի մի թեւատարած.
Հեռի իւր բունէն՝ բայց ճիւղերուն տակ
Կար այլ մի փոքրիկ և տրկար կաղնեակ:

Իւր խօսքն հազիւ էր աւարտեր,
Յանկարծ բացաւ հողմն իւր թևեր.
Դէզ դէզ ժողովեց ամպերն ամենուտ,
Փայլակ որոտում փրթթուց ի վերուտ:

Կը ծագրէր գայն կաղնին հը պարտ՝
Զար նախանձով իւր դատապարտ,
Երբ խորհէր՝ թէ նա իրեն պիտ' հասնէր.
Եւ գլխուն տարափ տերև կը թափէր:

Հը պարտ կաղնոյն այն գըլուխ սին
Կը տատանէր վերայ սևին. (տուկ.
Բարկութեամբ լըցուած՝ կը մռնչէր տաղ,
Փոքրիկն այլ վայրէն կը ժըպտէր գաղտուկ:

«Ա՛յ դու զածած, կը գոչէր նա,
Է՛, սոսկացիւր հանգարտ մընա.
Կարող եմ ըզքեզ այս ժամուս խեղդել.
Թէ քեզ կ'ողորմիս, սէգ ընթացդ արգել»:

Կայծակ մ'իջաւ յանկարծ ամպէն,
Ճեղքեց տապեց սէգն արմատէն: —
Մի փըքայք ունայն, գոռոպ իշխեցող:
Թէ ոչ բարկութեամբ երկնից լինիք հող:

Պոռա

